

Της Αντωνίας Αθανασοπούλου-Βαφειάδου

Δέκα χρόνια μετά, αυτό το παιδί της κρίσης που ξεκίνησε στο κατάμεστο γήπεδο του Σπόρτιγκ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι ακόμα εδώ. Πλούσια σε αγώνες, σε νίκες, αλλά και σε λάθη.

Δέκα χρόνια μετά μπορούμε να πούμε πως η βασική συμβολή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ότι όρθωσε ανάστημα στο ρεφορμισμό. Δεν ήταν μια προφανής επιλογή. Σε μια Ευρώπη, η διανοήση της οποίας το πιο αριστερό που μπορούσε ποτέ να φανταστεί ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ και οι PODEMOS και στην οποία η νεοφιλελεύθερη στροφή αποτυπωνόταν και στη διαρκή άνοδο της ακροδεξιάς, η επιμονή στο ριζοσπαστικό, αντικαπιταλιστικό, αντι-ΕΕ λόγο και πρακτική έμοιαζε από παλαιάς κοπής εμμονή στην ιδεολογική καθαρότητα μέχρι αριστεριστικό φετιχισμό.

Το γεγονός ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι το πιο σοβαρό κι ελπιδοφόρο εγχείρημα της μεταπολιτευτικής Αριστεράς δεν είναι θέμα εκτίμησης. Τα νούμερα μιλάνε από μόνα τους και είναι σημαντικό να γυρνάμε σ' αυτά. Τα 3.000 μέλη είναι κάτι που δεν μπορούμε να παραβλέψουμε, όπως επίσης οι δεκάδες χιλιάδες ψήφοι που λάβαμε στις εκλογικές αναμετρήσεις όπου συμμετείχαμε, οι πολλαπλές εκπροσωπήσεις που καταφέραμε να έχουμε σε μια σειρά από θεσμικά όργανα σε δήμους, περιφέρειες, συνδικαλιστικούς φορείς, συλλόγους, κ.λπ. Οι αγώνες που δώσαμε και από αυτές τις θέσεις είναι επιτεύγματα

τα οποία σε προηγούμενες δεκαετίες ούτε θα τα φανταζόμασταν. Πρόκειται για επιτεύγματα που κατορθώσαμε μ' αυτή τη "σκληρή γραμμή", αυτή που δύσκολα συγχωνεύεται με άλλους πολιτικούς χώρους και που δύσκολα -υποτίθεται- τη χωνεύει κι ο λαός. Πάνω από όλα όμως, εφαρμόσαμε με συνέπεια τη γραμμή "εντός-εκτός και εναντίον", αναπτύσσοντας και ενισχύοντας κινήματα στα οποία βρισκόμασταν, όχι για να διαμορφώσουμε αριστερό προφίλ, αλλά επειδή αυτό είμαστε. Καθαρίστριες, αναπληρωτές, εργαζόμενοι ΜΕΤΡΟ, ΕΡΤ, είναι μερικοί μόνο από τους αγώνες όπου πρωτοστατήσαμε, χώρια η μεγάλη μάχη του δημοψηφίσματος, ο διαρκής αγώνα ενάντια στους φασίστες της Χ.Α., ενάντια στα εθνικιστικά συλλαλητήρια, ενάντια στα ιμπεριαλιστικά σχέδια και τον πόλεμο.

Σήμερα αναμφίβολα δεν νιώθουμε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ όπως πριν από δέκα χρόνια. Ιδιαίτερα μετά τις αποχωρήσεις του 2015, που κόστισαν σε συναγωνιστές και αποστρατεύσεις, σήμερα αμφισβητείται εκ νέου η πολιτική συμφωνία ως προς τις συμμαχίες και την ιεράρχηση των προταγμάτων. Υπάρχουν σημάδια κόπωσης που θέτουν σε κίνδυνο το μέλλον του κοινού μας εγχειρήματος και τα οποία φαίνονται τόσο αδιέξοδα, ώστε για ορισμένους συντρόφους η διάλυση μοιάζει λύση. Αυτή η κατάσταση έρχεται οπωσδήποτε σε αντίφαση με το γεγονός πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ άντεξε την έλευση της "πρώτης φοράς Αριστεράς" του Τσίπρα και παρ' όλες τις πιέσεις, ο χώρος μας δεν λεηλατήθηκε. Όχι όπως είχε λεηλατηθεί μετά τη Μεταπολίτευση, τότε που από το ΚΚΕ μέχρι τις πιο επαναστατικές οργανώσεις του εξωκοινοβουλίου ψάχνανε όλοι τα μέλη τους, για να τα βρουν στις λίστες του ΠΑΣΟΚ. Αυτό, παρ' όλες τις αναντιστοιχίες των δύο εποχών, δείχνει αφενός την αναγκαιότητα ενός μετώπου με τα χαρακτηριστικά που έχουμε κατακτήσει, αφετέρου την ωριμότητα και την ποιότητα του σημερινού δυναμικού, οργανωμένου και ανένταχτου.

Σε κάθε περίπτωση, αυτό που θέλουμε και χρειαζόμαστε δεν είναι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ του 2009. Χρειαζόμαστε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ του 2019, με την ορμή του 2009 και του Σπόρτινγκ αλλά πιο ώριμη, με πιο σίγουρο βηματισμό, που θα βγάλει μπροστά ένα πρόγραμμα εργατικής ηγεμονίας, εμπλουτισμένο μέσα από συλλογικές δημοκρατικές διαδικασίες, στη βάση των αναγκών του κινήματος και μιας όσο το δυνατό πιο βαθιάς ανάλυσης της κοινωνίας. Μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ των μελών, που θα δουλεύει σαν καλοκουρδισμένο ρολόι στη βάση των αποφάσεών της. Μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ μακριά από μικροηγεμονικές αντιλήψεις συσχετισμών και εκβιασμών, με συναινετική και δημοκρατική λειτουργία όλων των δομών της. Μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ πόλο έλξης και συσπείρωσης για τους αγωνιστές που διαπίστωσαν τα στενά όρια του ρεφορμισμού από την ίδια την εμπειρία τους και των οποίων η φωνή θα ακούγεται. Μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ ακόμα πιο χρήσιμη. Στόχος είναι να παλέψουμε για μια τέτοια ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάνοντας βήματα προς αντί να ελέγχουμε τα οργανωτικά όριά της, γιατί τα πολιτικά της

όρια ακόμα δεν τα έχουμε αγγίξει.

Το παρόν άρθρο δημοσιεύτηκε στο Πριν της Κυριακής 24/3/2019, στο ειδικό αφιέρωμα για τα 10 χρόνια από την ίδρυση της ANTAPΣΥΑ.